

A kako naj pridem tja, če pa ne poznam skrivne poti, ki drži na Kosobrinov dom? Ovbe, ovbe! Kako naj pridem?»

In Kekec je razmišljal, a se ni domislil ničesar. To ga je pa razjarilo še bolj. Zasrbelo ga je močno v prstih, da ni mogel mirovati. Kar zaprašil se je nazaj v Bedančevo kočo. Prevrnil je mizo in klopi; pograd je prevrnil in se je lotil kuhinjske posode ter jo je razmetal krog in krog. — »Ha, hudobec!« je sopel. »Tu imaš svojo lepo kočo ... tu imaš Kekca ... Spominjal se ga boš, dokler boš živ. A rečem ti, da ga ne uloviš nikoli več ... O, hudobec! Kar pridi in poizkusi, če me moreš pograbit! In žal ti bo in boš jutri zaman iskal, kje si imel nekoč kočo ... O, le počakaj, ti hudobec!«

Kekec je stopil do ognjišča, kjer je tlela žerjavica. »Kaj, ko bi razpihal ogenj?« je pomislil in oči so se mu zasvetile. »Zažgal bi mu kočo, da bi gorela z veselim plamenom ... Kaj, če bi jo res zažgal? To bi gledal Bedanec in bi robantil. Hej, hej ...«

A Kekec je zmigal z glavo. In da bi zbežal vabljeni izkušnjava, se je naglo okrenil in je zdrvel iz koče.

Nevihta.

Temni oblaki —
strašni junaki
se nad poljano tepó,
spuščajo strele,
kroglice bele
streljajo točo na plodno zemljó.

Kaj smo storili,
se pregrešili,
da se jezijo na nas?
Žito moré nam,
zdaj pač gorjé nam,
čaka nas žalosten čas!

Kruhek zaspal bo,
glad nas obdal bo,
tožbe začuje se glas.
Črni oblaki,
strašni junaki,
kaj se jezite na nas?

Gustav Strniša.